

Ein slík áminning fekk fólkið at øtast og taka synd í unga manni-num. Men sjálvur tók Poul Færø tað aldrin illa upp.

– Eg visti, at hann vildi mær væl, og var eg glaður fyri hansara áminningar. Í hesum førinum hevði hann eisini rætt. Hann hevði altíð eitt gott orð til mín, sigur Poul Færø.

Kallið byrjaði við mammuni

Meðan tað var pápin, ið var fyri-myndin í gerðum og verki, so er Poul Færø sannførdur um, at tað var mamma hansara, ið er orsökkin til, at hann gjørdist trúboðari.

– Kallið hjá mær til tænastru byrjaði við mammu. Hon spurdi meg altíð, um eg veruliga ikki visti, hvat eg var, og hvat eg skuldi gerast til í tilveruni. Í tí lá hennara dreymur ella opinbering, greiðir Poul Færø frá og leggur afturat.

– Tað gjørdi eisini tað, at eg kundi ikki tað sama sum Odmar. Hann var lesandi og gjørdist lækni, sang inn plátu og var ein góður fótibóltsleikari. Hann kundi alt tað. Tað kundi eg ikki, tí eg hevði eitt annað kall, sigur Poul Færø.

Tað at mamman hevði ein dreym um hvat sonurin skuldi gerast til, førði eisini við sær, at hon mangan fanst at soninum.

– Tá eg koyrði ein flottan bil, ella gekk í finum klæðum, hevði hon at mær. Tað skuldi ikki vera mín lutur í lívinum, segði hon. Hon brúkti eisini hetta at vísa á góðar fyrmyndir. Antin fyri at eggja meg at blíva líka sum tey, ella at ávara meg um ikki at enda sum tey, sigur Poul Færø.

Ein dagin gekk tað tó ov langt hjá mammuni.

– Hon samanbar meg við ein ávísan persón, og eg helt ikki, at tað var rætt av henni. So eg svaraði henni aftur. Tað skuldi eg ikki gjørt, tí tað var sum at slökkja eina kontakt. Hon bleiv ikki tann sama aftur, og tordi ikki longur at finnast at mær, sigur Poul Færø.

Poul Færø gjørdist skakkur av hendingini, og hóast hann royndi at bøta um skaðan og bað til Gud at gera alt í rættlag aftur, so tóktist einki at virka.

– Men so ein dagin fanst hon aftur at mær. Eg minnst hvussu glaður eg bleiv. Mamma var tann sama aftur. Tað var gott fyri meg, at hon tordi at tala at viðurskiftum í mínum lívi. Tað hevur millum annað gjørt tað, at eg í dag toli nógv av. Tað havi eg ikki altíð gjørt, men tað geri eg nú, sigur Poul Færø.

Í læru í Havn

Sum fimtan ára gamal fór Poul Færø til Havnar, har hann fór í læru til málara. Árin í Havnini vóru góð, og um hetta mundi møtti hann eisini einari gentu úr Klaksvík. Ásvør var navn, og tey bæði gjørdust skjótt so væl, at tá lærutíðin var liðug, fór toftamaðurin ikki aftur til heimbygðina, men flutti til Klaksvíkar í 1957.

Fluttur til Klaksvíkar sigldi Poul Færø tey fyrstu árin, meðan hann arbeiddi sum málari millum túrar. Eftir trý ár í Klaksvík valdu Poul og Ásvør at giftast, og áttu tey trý børn saman, Odd, John og Elsu.

Saman livdi tey eitt virki lív, og førði tað m.a. við sær, at tey fluttu til Danmarkar og hjálptu til í samkomum har. Um hetta mundi gjørdist Ásvør tó álvarsama sjúk,

Tá eg koyrði ein flottan bil, ella gekk í finum klæðum, hevði hon at mær. Tað skuldi ikki vera mín lutur í lívinum.

og eftir sekstan ár í hjúnabandi doyði hon.

Tað var ein hørð tíð hjá Poul Færø, ið nú stóð einsamallur eftir við trimum børnum, men kortini hevði hann aldrin lyndi at venda sær móti Gudi, greiðir hann frá.

Vermamman gav boð

Ein dagin eftir at Ásvør var deyð, tók vermamman Poul Færø til síðis, tí hon ynskti at tosa við hann.

– Hon segði, at eg ikki skuldi hugsa um, at fáa mær eina arbeidsgentu at ansa børnunum. Í staðin mátti eg fáa mær eina konu, minnst Poul Færø aftur á.

Tað var ein óhugsandi tanki fyri einkjumannin og vísti hann hetta frá sær, men vermamman stóð við sítt. Hon ynskti at versonurin fann sær konu, hóast tað einans vóru nakrir mánaðir síðani, at dóttirin doyði.

Samrøðan við vermammuna tók hald í hjartanum og stutt eftir

møtti hann Annikku, ið hann seinni giftist við. Í dag eiga tey fyra børn saman, Johannes, Olav, Assa og Poul.

– Við Annikku gav Harrin mær dugnaliga konu og kendist tað eins og Hann framhaldandi vildi minna á allar tær uppgávur, ið Hann hevði í huga viðvíkjandi okkum, sigur Poul Færø.

Tað leiddi til at tey hildu áfram við verkinum sum leiðarar í barna og ungdómslegunum á Zarepta.

– Eisini opnaðust nýggjar leiðir í tænastru og er Annikka mín virkandi, stuðlandi og dugnalig kona í øllum lutum. Serliga hugtakandi er frælsið hon gevur mær, tí tær flestu uppgávarnar Harrin vil hava framdar, eru best eignaðar at fremja eina og persónliga í samrøðu við tørvandi menniskju, ið Harrin hevur um-sorgan fyri, sigur Poul Færø og heldur fram við at endurgeva Orðtøkuni 31:10-12.

Eg royndi av og á at siga okkurt í samkomuni, og minnst einaferð eg hevði talað, at hann reisti seg í salinum aftaná og segði, at fyrsta fortreytin fyri at lesa bíbliuna og tala var, at man dugdi sítt A-B-C

– Dugnaliga konu – hvør finnur hana? Mangan meir enn perlur er hon verd. Hjarta mans hennara lítur á hana, og vinningur trýtur ikki. Hon ger honum gott og einki ilt allar ævidagar sínar.

Flokkurin av eftirkomarum fjølgast við tíðini, og í dag eigur Poul Færø tólv barnabørn og trý langabbabørn, eftir at hjúnalagið við Annikku hevur vart í 39 ár.

Gud leiðir

Hóast Poul Færø í dag er 78 ára gamal, so er hann enn virkin sum trúboðari. Millum manna er hann kanska serliga kendur fyri vitjunartænastuna, har hann vitjar fólk kring landið.

– Ein vanligan dag kann eg hava upp til tjúgu prát við fólk har eg møti teimum í teirra heimum, á sjúkrahúsinum ella á gøtuni. Um eg sjálvur skuldi gjørt hetta, so hevði tað ikki riggað. Men eg verði leiddur av Gudi. Onkur kann nevna eitt navn í eini samrøðu, og bráðliga veit eg, at eg skal vitja viðkomandi, sigur Poul Færø.

Nógvur søgur eru um hvussu trúboðarin er komin á gátt hjá fólki júst tá tey hava havt størstan tørv á onkrum, ið kundi bera teimum eitt gott orð ella biðja saman við teimum. Nøkur kalla tað fyri eina yvirnatúrliga gávu, ið hevur hjálpt nógvum, men Poul Færø er skjótur at vísa aftur, at hann er nakað serligt.

– Efesus 2, 8-10 sigur: "Tí av náði eru tit frelst, við trúgv - og tað ikki av tykkum sjálvum, tað er gáva Guds, ikki av verkum - fyri at eingin skal rósa sær. Tí vit eru smíð Hansara, skapt í Kristi Jesusi til góð verk, sum Gud frammanundan hevur lagt til reiðar, at vit skuldu liva í teimum."

– Hvat siga versini okkum? Hvønn leiklut eigi eg í øllum hesum? Ongan. Tað er Gud. Tað er Hann sum leiðir. So satt sum tú livir í tí náðigávu tú hevur fingið frá Harranum, so virkar Hann, sigur Poul Færø avgjørdur um úrslitini av tænastru, ið nú spennir yvir seksti ár.